

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ
Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...**

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

14. In euentibus variis cuiusmodi spes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](#)

C A P V T X I V.

In variis euentibus cuiusmodi spes.

Quid trepidas, ô quicumque tuas vitæ rationes è diuina voluntate componis? quid de eius bonitate, urgente difficultiore nodo indubitas? non vides quā possit explicari? quid implexis è rebus euenturum sit, coniectura consequi non potes? iam ruere, iam in deterius ferri videtur, iam rebus aduersis imparem te putas, iam nullum effugij, nullum superesse salutis locum? ô homo, quid in te stas? & non stas? omnium adstat arbiter & moderator Deus, huius potestatē nemo superat, sapientiam nemo effugit, bonitatem solus non sentit qui se in diffidendo subducit. Propiorest afflictis Deus, & dignos vindice nodos amissoluere, spem tuam non secundis sed arduis probare rebus decet: decet quā simel cœpisti spem mordicus tenere, ac ex animo clamare, *Etiā si occiderit mea sperabo.* Mala quantacumque deserviant, tempestatum unde quaque turbines ingruant, iratum videam Deum in meum caput fulmen eubrantem, sperabo tamen, dicam illi, Deus meus es tu, opus manuum tuarum non despicies, iratus misericordiæ recordaberis, & patientia pauperum non peribit in finem. Profectò si sic animo affectus fueris, mirabilem quemdam eorum omnium, quædam quoquo modo attinent, tuis commodis conspirantem senties ordinem.

Quem illum, inquies? dicam si potero, vel potius (nec enim potero) indicabo; cetera coniicies, & obseruando deprehēdes: exercitatione spiritu tuae delectabitur Deus, omniaq; tam in corporis, quam animi profectum prosperè cedent, at quadam circuitione, vario etiam implexu, modò recedere, modò intricari, in contraria ferri, impugnari, euerti benè statuta videbuntur; non raro clamatum putabis, quidquid magno labore, summa industria promoueras, ruer subitò, ac inde ruet unde firmare sperabas: at si Deo inniteris, senties diuinae prouidentiæ amicum ludum; & dissimulatum fauorem mira & subita rerum omnium conuersio palam faciet. Nec verò id in uno, sed in omni genere senties; quædam proferamus, è quibus cetera coniectentur.

Vis homini alicui, vis familiæ pauperi consultum, eorumque inopiam lucrosi cuiusdam munieris obuentioribus lenare: id illis obtinere si non potes, existima melius aliunde prouisurum Deum, illiique si prorsus & sincerè id omne commiseris, vel tandem id efficiet, vel aliqua potiore ratione miseriā leuabit!

Est tibi admodum in optatis alicuius morum probitas, hanc omni via cōseruatam & confirmatam cupis; at vides probitatis firmamenta conuelli, licentia, luxui, vitæq; perditæ viam p̄faterni, ingenuo pudore posito perire frontem, nec puras, exalbescenti in primas improbitatis flamas ardori obuiām iri posse; caue tamē animo concidas, suos vnicuiq; rei fines & tempora statuit Deus, remittet ali-

Job 13.

aliquando nimius mali seruor, cupiditatum stimulus obtundetur, voluptas fastidium pariet, sensim ad aures, & per aures in animum saniora consilia illabentur, & quanto serius tanto certius & pleniū admittentur, ipsamq; illam ad meliora tarditatem, partim contentiorem, partim perseverantiorē virtutis cursum effecisse, ideoque quodammodo necessariam fuisse cognosces.

Quid? quod illa ipsa qua aduersa fronte pugnare putabamus, Deo dante id quod volumus maximè prouehunt? Vnde alicuius fortunas erigere volebamus, inde in grauiorem iacturam incidens bonis omnibus eueritur. En ex ope nostra damnum; at id animaduertens alter, miseretur hominis, & melioribus rectiuit; vel ipsem eiusmodi artem parum sibi conuenientem animaduertens, ad alia suæ industriae naturęq; aptiora conuertitur, modicoq; contentus ibi melius viuit. ecce quā ex ope nostra non damnum, sed magnum cōpendium fecerit.

Reprehendis errantē amicum, is autem, fecis quām oportuit, irascitur, mensisq; peruicacia deteriora sectatur, sustine ad modicū tempus & spera, tantusq; illum sui erroris pudor inuaderet, vt illum sis in posterum ad omnia flexilem & cereum habiturus, tibiique atque Deo, neque hic tantum sed & in aliis plurimis, cum viro sancto sit dicturus, *Bonum mihi Domine quia humiliasti me.*

Insurgunt aduersum te seu confictæ animo inimico calumniæ, seu bona fide, male tamē assertæ criminaciones graues, & cuiusmodi plures in sanctos viros legimus esse iactatas; faciamus esse atroces, multi de decoris plenas, tamq; probabiliter prolatas vt prudēter credi possint, & ad Præsidum ac Superiorum aures delatae apud eos fidem inuenerint; addamus etiam accusantis aut deferentis gratiā apud omnes & auctoritatē exceptionē maiorem; denique ipsem eti Superior, aut viradeò præcellevis, vt ei non concessissit temerarium, in eam sit fraudem inductus, vt te in omnibus velit oppugnatū, agerendis rebus amotū, ab ipsa si fieri posset Religiosa societate deturbatum; alios plurimos, quod consequens est, in candem secum sententiam abducat, iam à te tui prius familiares recedant, inutilis, contemtus, despectus habearis, nulla in posterum resurgendi spes esse relicta videatur, de tui opinione, honore, existimatione conclamatū sit. Hic tu si steteris interitus, si neque vano pauore trepidaris, neque ignauo luctui indulseris, neque ad defensionū artificioſa argumenta configeris, neq; ad blandiendos hominū fauores obnoxium animum demiseris, Deo vero causam tuam totā indiciumque commiseris, illi sortes tuas, vitam, famam, agenda, non agenda tradideris, sola ipse & tota tua spes sit; te quidem aliquantulum exerceri & perfici patietur, ac interīm intimos animi sensus mirifica consolatione mulcet, at mox exurget in iudicium, & ex oriente Sole iustitiae fallax mendaciorum caligo diffabatur. Tunc erumper quasi manē lumen tuum, & sanitas tua citius orietur, *Isaia 38.*
 & anteibit faciem tuam iustitia tua, & gloria Domini colliget te. Pro confusione duplicitate & rubore, duplicita posse debis, letitia sempiterna erit tibi. Vocaberis fortis iustitia, plātatio Cap. 61.
 Domini ad glorificandum, cuius folium in æstu non defluit, neq; radices tempe-